

Віталія Бабушак

Проростають крила

Моїй квітці

Ти знаєш, квітко, час біжить від тебе.
Сьогодні ти не та, що була вчора.
Уже не лічиш зорі в чистім небі,
Не носиш модні туфлі на підборах.
Пухкі чуттєві губи нагомились –
Вони уже не хочуть цілувати
Чужі уста так жваво, як колись,
У літні ночі сидючи край ватри.
Твої малята скоро підуть в школу,
І ти їх проводжатимеш до брами.
Урок згадаєш про життя по колу
Й слова недооціненої мами.
Ти знаєш, Квітко, пройдені дороги
Уже не ті, по котрих ти ходила.
Тепер тобі на дощ ламає ноги,
То лиш тому, що проростають крила.

* * *

Удвох збирати червоні вишні
Й робити з них солодке вино.
Ми можемо жити вічно,
Вечорами граючи в доміно.

Ти будеш любити мене ночами,
Я буду любити тебе життя.
Мандруватимемо світами,
Стоптуючи зручне взуття.

Народимо сина, а краще двох,
І будуть у них великі добрі серця.
Тільки не кажи, що все знає лиш Бог.
Інколи й жінка знає задум Творця.

* * *

Був захід, натомість світанок прийде.
Зацвітуть сади, прилетять назад журавлі.
Шовкопряд ниток для одягу напряде
І досягнуть вишні в бабиному селі.

Дорослі діти покинуть отче гніздо.
Хтось піде під вінець, а інші розійдуться так.
Провівши межу поміж «зараз» і тим, що «до»,
За ніч мужчиною стане вчорашній юнак.

На зміну літу прийде холодна зима.
На заміну нам з'являються наші малі.
І якщо ти не знав – то смерті давно нема,
Ми у дітях вічно живемо на цій землі.

* * *

Вона, як міцне вино, непомітно п'янить.
Багато говорить і мало ночами спить.
Її тонкі зап'ястя пахнуть, як літні квіти,
І коли на серці кепсько, з нею хочеться жити.

Вона проста, як вода чи два на два.
Зранку їсть вівсянку, з обіду червоне вино.
З нею щиро віриш в забуті з дитинства дива,
Й неймовірні історії, зняті в старім кіно.

З нею світять яскраво вгорі зірки.
З нею ти більше, аніж насправді є.
У такої жінки просять руки,
Щоб сказати світові: «Це моє».

* * *

Прокинувшись зранку, цілуй неціловані руки,
Шепчи мені казку про дивні далекі дива.
Записуй в блокнот опівночі спіймані звуки,
Щоб завтра із них заплітати для мене слова.

Тримай мене міцно, за пальці, за серце, за душу.
Тримай, поки вітер не вщухне, не втихне гроза,
Тримай, поки води морів ще орошують сушу,
Тримай непорушно, неначе нас Бог пов'язав.

* * *

Що той дощ за вікном, коли поруч твоя рука.
Хай туман молоком застила все, як шаль легка,
Нехай каплі зі стріхи падуть і дзвенить в вухах.
Що той дощ за вікном, коли я на твоїх руках.

Хай гримить і свистить, і дерева хай гнуть вітри.
Що негода тобі, коли поруч сміх дітвори.
Нехай сонця нема, небо сіре, а не голубе.
Що те сонце мені, коли серце любить тебе.

Розмова

- Чужа біда, хіба така буває?
- Буває, любий, - гладить внука дід.
- Я про таку, дідусю, ще не знаю.
- Ти ще малий, щоб знати стільки бід.

– Я не малий, я хочу знати, що то!
Про неї вчора говорив сусід.
– Біда, синочку, то наче болото
Із неї тяжко вийти, – каже дід.
– Після дощу болота так багато,
І воно липне до підощв взуття,
А потім за ногами лізе в хату.
И лає мати, що наніс сміття.
Але мені, дідусю, то байдуже!
Я не боюсь болота та й біди,
Бо коли терти те болото дуже –
Воно відходить навіть без води.
Дідусь сміється, внука обіймає.
– Щоб ти, синочку, лиха не дожив.
Біда... про неї дід щось трохи знає,
Бо як не як а вже життя прожив.
А внуку рано, хай у жмурки грає,
Хай вірить людям, серцю й чудесам...
Ще поки дід його оберігає,
А потім піде по життю вже сам.

Це моє

Ми були, будем ще, стоятимем, поки світ.
Поки в київських жилах тектимуть води Дніпра.
Поки в серці лунатиме лопіт калинових віт,
Поки Єви плодитимуться з Адамового ребра.

Ми піднімемось вгору, напишемо про любов.
Ми відстоїмо знову і знову себе, як є.
Ми дійдемо туди, куди ще ніхто не дійшов.
Ми із гордістю скажемо: «Це – моє».

Це мої мозолі, що вирощували життя.
Це моя непротоптана стежка, що йде до ріки.

Це моє трепетливе серцебиття,
Коли дивлюся вночі на мої зірки.

Це мої ліси, озера, поля, сади.
Це мої кав'ярні, трамваї, старі авто.
Це мої роздובбані поїзди.
Це мою машину лагодять в цьому СТО.

Це моє-моє і багато мого-мого.
Це все те, за що на війні поліг мій дід.
Воля, віра, земля, родина й до біса того,
Що з нас робить людей і продовжує рід.

Це всі ті живі і всі ті, хто давно пішов, –
Шевченко, Франко, Стус, Руденко і Чорновіл.
Молоді й дорослі, хто стояв у АТО, –
Всі, хто дійшов до хат, й ті, чиїх не знайдено тіл.

Це моя земля, мої люди, мій плач і сміх.
Це моє майбутнє купається в морі, ганяє в під'їзді м'яч,
Це моя країна, і все, що в ній є, – для всіх:
І вервечка із дач, і німий споглядач,
Пара-друга невдач, винувате «пробач»,
Одинокий читач, регіт, скрегіт і плач,
Й побажання добра на вустах моїх.

